

[Erhard Jakobsen]

onen nu var til at slå en eller anden gevaldig kolbøtte.

Jeg fatter egentlig ikke, at der er nogen, der vover at fremstille tingene sådan, at hvis der kom nogle til, der førte den rigtige politik – hvad det så end måtte være – og hvis bare de kloge kom til i stedet for de dumme, så gik det hele af sig selv. Det er da kun enfoldige partisoldater, der kan tro på sådan noget, men dem er der måske også nogle stykker af hist og her; vi har ikke set så mange dér, hvor jeg færdes.

Statsministerens redegørelse indeholdt en række synspunkter, planer osv., som er regeringens og socialdemokratiets synspunkter, ikke forligspartiernes. Jeg ville nemt kunne finde en række punkter, hvor CD er meget uenig med socialdemokratiet, men det er ikke det, de kommende dages forhandlinger skal dreje sig om. Jeg kan kort nævne det ved at henvise til de ting, hr. Gert Petersen sagde. Alle de ting, hvor hr. Gert Petersen var tilfreds med regeringen i udenrigspolitikken, er nøjagtig alle de punkter, hvor vi er utilfredse med regeringens holdning i udenrigspolitikken. Det gælder såvel i holdningen til en række lande, der blev nævnt i redegørelsen, som det gælder udtalelserne om USAs oprustning. Mit parti har nøjagtig den modsatte opfattelse af regeringens. Vi finder det glædeligt, at Reagan taler rent ud og siger russerne besked og sætter handling bagved. Det finder vi er meget tilfredsstillende. Vi deler hverken hr. arbejdsministerens eller ekspertens Lise Ringheims mening – ja, hun må jo vide, hvad afdankede skuespillere er, og hun mener altså, at denne afdankede skuespiller ikke duer. Vi mener, han duer til det, han har med at gøre i øjeblikket, og vi er glade for, at man i USA indtager den holdning, man gør på det forsvarspolitiske område, og kunne bare ønske, at det øvrige Europa ville følge Danmarks eksempel på det punkt og prøve at leve op til målene, ja, prøve at leve op til forskellige mål.

Jeg mener ikke udenrigsministerens eksempel, jeg mener ikke, at vi skal give hverken polakkerne eller ret mange andre gode råd, ikke fordi jeg mistænker dem for at høre efter, hvad Danmark siger, men det er blot uheldigt. Man skal i regeringen nok spekulere lidt på, om det er rigtigt for en mindretalsregering, at man går sådan rundt og lader forskellige ting droppe ned hist og her uden

at være sikker på, at det dækker et flertal i folketinget. Vi skal aldrig have strid om udenrigspolitikken udadtil – det er klart – men så skal man vel også nok være lidt mere forsigtig. Jeg tror, hverken erklæringen om USAs oprustning eller erklæringen om Polen ville kunne stå for en nærmere behandling her i folketinget og få et flertal bag sig.

I indenrigspolitikken er vi meget langt enige med det, regeringen har foreslået, det, der er gennemført, og det, man yderligere agter at gøre.

Der er én ting, jeg vil bede statsministeren om at bringe fuldstændig på det rene, ikke fordi jeg mener at have grund til at tvivle. Vi forstår godt statsministerens bevæggrunde for at fremhæve beskæftigelsespolitikken så stærkt, men vi ønsker gerne pointeret, at det ikke på et eneste tidspunkt må medføre, at man slækker på hensynet til valutabalancen. Det har været CDs holdning fra starten, at hvis vi skal prioritere disse ting, siger vi: nr. 1 er valutabalancen, nr. 2 er beskæftigelsen, og så kan vi nævne en hel del ting, og så siger vi: nr. 7 er underskuddet på statens budget. Sådan ville vi nummerere disse ting. Det vil altså sige, at vi på mange områder vil støtte regeringens politik med hensyn til at skabe større beskæftigelse – og jeg kommer lidt nærmere ind på det – men det må ikke koste forringelse i valutasituationen, for det har vi ikke råd til. Nu har vi stridt os et stykke frem, og det er meget, meget vigtigt, at vi ikke taber noget af det terræn, vi har vundet dér.

Så lige et par linjer om landbrugets situation, ikke fordi man ikke kunne bruge langt mere tid på landbrugets situation, men vi taler os jo ikke frem til en redning af landbrugets forhold. Men jeg synes, det er rimeligt, vi også har en drøftelse af det. Centrum-demokraterne ville gerne have, at man i den debat, der er om landbruget, også engang kiggede på den hårdeste del af gælden, at man tog de tanker op, som praktisk blev udformet i 1930'erne med hensyn til akkord. Det er så dejligt at finde nogle, der har skylden, og man siger, der er nogle landmænd, der har investeret alt for voldsomt, så det er deres skyld, og landmændene siger, det er vores ledes skyld, for de sagde sådan og sådan, og selvfølgelig vil alle sige, det er regeringens skyld. Men man må vel egentlig sige: er det ikke også kreditorernes skyld?